

REBEKKA (lille pause) - Du har mast mig Hilbert, trådt mig ned. Du har aldrig set mig som den jeg er. >

HILBERT - Arrhh, sludder.

REBEKKA - Kan du huske dengang vi var til jubilæumsmiddag på dit arbejde??? Kan du huske det??? Da vi kom hjem om aftenen kiggede jeg mig i spejlet og opdagede at der sad en kæmpe flødeskumskage fra dagen før på min kind - DER vidste jeg at du var holdt op med at kigge på mig ... jeg sku være gået den aften, jeg sku være gået og aldrig være kommet tilbage.

HILBERT - Tænk at du kan blive ved - det er jo bare forfængelighed, det er jo ligegyldigt.

REBEKKA - Det er IKKE ligegyldigt for mig at der sidder en kæmpemæssig flødeskumskage i mit ansigt under en hel middag, jeg vil ha man lægger mærke til mig, jeg vil ses, jeg vil ha man reagerer på mig, jeg vil ha man siger: HOV - DER SIDDER EN KAGE I DIT ANSIGT, REBEKKA!!!!

Hilbert himler.

REBEKKA - HILBERT, GØR NOGET ... KAST MED EN STOL, RÅB AF MIG, BARE ET ELLER ANDET, REAGER!!!! KAN DU IKKE??? SÅ VIL JEG SKILLES - JEG GÅR FRA DIG, HILBERT OG JEG TAR BØRNE MED MIG.

HILBERT - Ja - du tror ikke du er LIDT sent på den, var?

REBEKKA - Til hvad?

HILBERT - Du synes ikke det er lidt for sent at blive skilt nu, Rebekka? (Hilbert går).

Scene 6

Rebekka står tilbage - Oda kommer støvsugende ind - hidsigt.

ODA - Flyt Dem fru Hilbert - FLYT DEM så ... jeg skal støvsuge der hvor De står.

REBEKKA - Jeg flytter mig IKKE.

ODA - Jeg ska, jeg ska ... (maser og presser - opgir - slukker for den) Nå men så sætter jeg mig og venter - jeg ved der er en kæmpemæssig nullermand lige under Deres fødder.

REBEKKA - Det er mig der ejer gulvene.

ODA - Derfor er der stadig en kæmpemæssig nullermand under Deres fødder og den ejer jeg!

REBEKKA - Det er mit hus, du ejer intet i mit hus, det er også min luft, det er mig der ejer luften du indånder - bare så du ved det.

ODA - Ja, det er jeg klar over, dårlig luft, aldrig indåndet dårligere luft, pju, beskidt er den, møgbeskidt.

REBEKKA (glad) - Ja ... og hvordan vil du rense luften - lille frøken Oda - hvad vil du egentlig stille op med den beskidte luft?

ODA - ÅBNE DØREN (hun åbner døren) ARHHH masser af ren og renset luft lige ned i mine lunger.

REBEKKA - Ja, men det er stadig min luft.

Oda går ud i haven.

REBEKKA - Men hva? Du ånder alligevel det hele ud igen.

Oda kommer ind igen.

ODA - Nej, for ilten transporteres rundt i blodet. Jeg vil ikke ha det i mig.

REBEKKA - Hvad?

ODA - JER ...

REBEKKA - HVEM?

ODA - Hele dette ... tabernakkel ... af mennesker og følelser, jeg vil ikke ha det på mig. I sviner med jeres følelser, I kaster dem rundt, på hinanden, på jeres børn, på jeres møbler - I er ligeglade, jeg vil ikke ha det.

Knutte kommer ind - lukker havedøren.

REBEKKA - ODA ... ODA - jeg er IKKE ligeglade - kom aldrig her og sig at jeg er ligeglade.

ODA - Hvad er det så det her, 50 år er gået, og du har ikke lagt mærke til det!!!! (Hun peger på Knutte, Rebekka opdager at hun er der).

REBEKKA - Jeg sku ha brændt dig, jeg sku ha kvalt dig.

ODA - Mig kan man ikke brænde, mig slipper man ikke sådan af med ... fru Hilbert! (Oda går ud).

Rebekka prøver at smile til Knutte.

REBEKKA (usikker) - Hvad laver du?

KNUTTEBARNET - Jeg har været ude og spille crocket med onkel John og Ingrid.

REBEKKA - I det her vejr?

KNUTTEBARNET - Det ku være værre.

REBEKKA - Ja, det ku det, men øh Knuttebarn, fortæl mig ... hvorfor er du kommet?

KNUTTEBARNET - Det er din fødselsdag.

REBEKKA - Noget andet?

KNUTTEBARNET - For at se hvordan I har det, har I det godt? (går mod Rebekka).

REBEKKA - Så så, små slag (bange) ... du er ikke kommet for at tage hævn, vel?

KNUTTEBARNET - Hævn? For hvad, jeg forstår ikke, for hvad?

REBEKKA - For barndommen, ungdommen, alle årene der er gået.

KNUTTEBARNET - Nej.

REBEKKA - HVORFOR SER DU SÅ SÅ FORPINT UD? SVAR MIG PIGE.

KNUTTEBARNET - Det er da dig der ser forpint ud, og far og Oda, HVAD FANDEN ER DET I GÅR OG LAVER?

REBEKKA (chokeret) - Hvad mener du?

KNUTTEBARNET (prøver at stampe i gulvet) - I GØR MIG SÅ VRED.

REBEKKA (moragtig) - Hvorfor, hvorfor gør vi dig vred Knuttebarn?

KNUTTEBARNET (vrænger) - Hvorfor gør vi dig vred Knuttebarn, hvorfor gør vi dig vred.

REBEKKA - Jamen altså.

KNUTTEBARNET (efteraber) - Jamen altså..

REBEKKA - Synes du det er sjovt det her?

KNUTTEBARNET - Hvad?

REBEKKA - Gør du grin med mig var, tror du det hele er en st. joke VAR??? SVAR MIG (griber fat om hende og rusker hende) HVAD ER DET VI HAR GJORT DIG, HVAD ER DET?

Hilbert kommer ind.

HILBERT - Slip hende.

REBEKKA - Gå op og læg dig på dit værelse.

KNUTTEBARNET - Det kan jeg ikke, far har bygget det om til hobbyrum.

REBEKKA (stirrer på ham) - Hvad har du gjort? Ikke engang din egen datter kan du se.

Rebekka går - Knutte går efter.

KNUTTEBARNET - MOAR, det er meget normalt at man bygger børnenes værelser om til hobbyrum.

Scene 7

Hilbert er alene, han har det ikke godt. Tar skamfuld en nytårshat på. Ingrid kommer ind med en crockettstav.

INGRID - Hilbert ... nytårshatten ... ??

HILBERT - Hvor er John ... kan han se os?

INGRID - Nej, han spiller crocket i haven.

HILBERT - Jeg har savnet dig ... sig du også har savnet mig, sig du har længtes.

INGRID - Jeg har længtes.

HILBERT - Efter hvad?

INGRID - Efter dig.

HILBERT - Åh gud, Ingrid - vi kan ikke blive ved på denne her måde, jeg har tænkt det alvorligt igennem - jeg forlader børnene og Rebekka, jeg kan ikke mere, jeg kan ikke være i det.

INGRID - Nej Hilbert, du må ikke forlade børnene.

HILBERT - Jov, vi laver nogen nye børn, jeg ved jeg kan gøre dig gravid, jeg VED jeg kan.

INGRID - Jeg er altså ikke sikker, lægen sagde jo ...

HILBERT - Jeg kan ... Ingrid, stol på mig, jeg ordner det, jeg ordner det hele.

INGRID - Jamen John? - Hvem skal så elske ham.

HILBERT - Verden er fyldt af kvinder der vil elske John, og nu skal du elske mig, elsk mig Ingrid (*han lukker øjnene*) ... elsker du mig?

INGRID - Ja, du får mig til at føle mig som en anden kvinde, jeg kender hende ikke men jeg må vide hvem hun er ... man kan jo ikke bare gå forbi sig selv, vel, tror du ikke også John vil forstå det i længden?

HILBERT - Selvfølgelig, Ingrid.

INGRID - Tror du ikke nok han ville kunne forstå mig.

HILBERT - Jov ... (*begynder at omfavne hende - vil ha sex*).

INGRID - Nej, ikke her - nej Hilbert - nej.

HILBERT - Så i aften under kronbøgen klokken 23.

De går.

Scene 8

John kommer ind. Han stirrer ud af vinduet med en kikkert. Knutte kommer ind.

KNUTTEBARNET - Onkel John - hvad laver du?

JOHN - Åh, det bare fuglene, de parrer sig i aften under kronbøgen, et foretrukket sted for især musvåger, men det har du vel lært om i skolen, Knuttebarnet, naturens orden er uovertruffen, alt er tilrettelagt ud i den mindste detalje ... fjerene, hårpragten, næbbene, hænderne fødderne - men GUD! Hvad ser jeg?

KNUTTEBARNET - Hvad?

JOHN (*griber resolut om hende*) - Ik' noget, hva så Knuttebarnet du går ikke og roder dig ind i noget - du går ikke og hænger med næbet ude på det der klubværelse vel?

KNUTTEBARNET - Nej nej.

JOHN - Du ser mig en anelse blegnæbbet ud; der er ikke nogen der går og svigter dig, vel, du har vel ikke kærestesorger.

KNUTTEBARNET - Nej, jeg er stadig jomfru.

JOHN - HVAD?

KNUTTEBARNET - Jeg ved ikke om man kan kalde det kærestesorger, men en form for sorg kan man vel godt kalde det.

JOHN - Jamen, har du ikke mødt nogen?

KNUTTEBARNET - Jov, der sad nogen fyre inde hos naboen, vi prøvede at planlægge en fremtid sammen, men det var som om, jeg ved ikke, det blev noget rod.

JOHN - Jamen du er vel klar over, altså, hvor mange var der?

KNUTTEBARNET - 15.

JOHN - JAMEN KNUTTEBARNET DOG, du er vel klar over at man kun er sammen med een ad gangen, har de ikke fortalt dig det?

KNUTTEBARNET - Jov men holder det i praksis - onkel John? Holder det? (*Hun kigger ud ad vinduet*).

JOHN - Ja, ved gud - det er ligesom ændringerne, de holder også sammen to og to. Hele livet svømmer de ved hinandens side, kun optaget af dagen og vejen og de ællinger der måtte komme ... (*Kniber kort en tåre*) eller ikke komme ...

KNUTTEBARNET - Der er en and ude i haven der ligner min far.

JOHN - HOV, VÆK der fra ... kom nu fortæller jeg historien om det lille marsvin i hækassen? Ikke?

KNUTTEBARNET - Okay ...

JOHN (*stirrer fortvivlet på hende*) - Eller om det store marsvin i hækassen, hvor gammel var det du sagde du var blevet?

KNUTTEBARNET - 55.

JOHN - Okay, der var engang et kæmpe stort marsvin der boede i en lille bitte hækasse.

Rebekka kommer ind.

REBEKKA - Har I set Hilbert?

JOHN - NEJ, jeg har heller ikke set Ingrid, aner ikke hvor de er ...
Ingrid kommer ind.

INGRID - Hvad er der galt? Hvorfor kigger I så underligt?

Hilbert kommer ind.

HILBERT - GODAFTEN.

INGRID - Hilbert, du her.

HILBERT - Fejrer vi noget eller hvad.

KNUTTEBARNET - Ja, mors fødselsdag ... og nu synes jeg at vi skal sætte os.

JOHN - Nej, stop, klokken er mange, og Ingrid og jeg har talt om at tage hjem. Vi vil gerne sige tak fordi vi måtte komme, tak Rebekka, tak Hilbert, jeg vil i det hele taget godt takke alle, tak - kom Ingrid.

KNUTTEBARNET - NEJ NEJ NEJ, der er ingen der går midt i mors fødselsdag! Sæt jer så ned.

Alle sætter sig.

KNUTTEBARNET - Jeg har skrevet en tale.

HILBERT - Taler som sådan er jo en gammel tradition.

INGRID - Er det?

HILBERT - Den stammer tilbage fra ... ja la mig se ... allerede i jæger- og samlersamfundet mener jeg man holdt taler ... når man fejrede at høsten var bragt i hus, der havde man årstidstaler, og det er jo egentlig sjovt at tænke på, for dengang var uret jo ikke opfundet, så man brugte årstiderne til at regne ud, hvor mange måneder der var gået.

INGRID - Det er ikke sandt?

HILBERT - Jov, gu er det sandt.

KNUTTEBARNET - Som sagt har jeg skrevet en tale.

REBEKKA - Tusind tak min skat... den var flot.

KNUTTEBARNET - Men jeg har jo ikke læst den.

REBEKKA - Jov du har, den var fin!

JOHN - Jamen altså - nu må jeg igen være faldet hen ... ka hun ikke gentage den - bare for min skyld ...

REBEKKA - JOHN!

KNUTTEBARNET (*roder i sin taske, har masser af lapper og papirer*) - Så for dig onkel John ... Kære mor, men også far og også Ingrid og ikke mindst John. Jeg er kommet med mig selv, for at I kan se hvordan I har det, for at huske jer på mulighederne, for at minde jer om hvem I er ... Jeg er ikke barn, jeg er ikke voksen, jeg er ikke det det kommer an på. Jeg er en udsigt over havet, over marker over skove, jeg er jorden som I gror i, jeg er alle tegn på liv. I har mig i jeres hænder og jeg vokser stødt og roligt, hold mig fast når vinden blæser, luk jeres døre når I skændes. Der er tyndet ud i drømmene, for meget er blevet virkeligt, I har bestøget det halve bjerg, og den isklædte bjergtop som man drømte om at erobre dengang man blev født ved bjergets fod er nu ikke længere, målet for ens vandring Bjerget, er bare et bjerg med en top, og bag toppen der venter en afgrund som I frivilligt skal kaste jer i. Drømmene er ikke længere smukke, de er mørke og fyldt med vrede, I skændes om knive og gaffer og ved ikke længere hvad I skal. Mor har lagt sig stædigt ned og far forsøger at gå tilbage, Ingrid fortsætter med lukkede øjne og John går i cirkler og græder ...

Tiden er kommet hvor I skal rejse jer op og vandre med åbne øjne, kig nu på hinanden, kig ikke op ... øhm - tillykke med fødselsdagen ... jeg ved ikke - jeg føler jeg har sagt noget forkert - nu blir jeg ked af det - har jeg sagt noget forkert???

REBEKKA - Jeg tror ikke vi, altså, hvorfor siger du at jeg ligger ned, hvem har sagt det?

INGRID - Så så, la mig, hvad er det med dig?

REBEKKA - Vil du lige.

JOHN - Måske hun prøver at sende et signal.

INGRID - Prøver du at signalere et eller andet.

HILBERT - Hun siger vi snart skal dø.

KNUTTEBARNET - Far ...

HILBERT - La vær og rør mig! Forsvind forbandede barn - ud af mit hus.

Knutte løber ud.

REBEKKA - Hvad er det dog du gør?

HILBERT - Kan du dog ikke forstå det kvinde.

JOHN - KNUTTBARN - HJÆLP! Hun løber ned mod vejen ... KOM!
Alle løber ud, uvej, alle døre klaprer, bulderballade. De råber efter hende.

HILBERT - IDIOTER - HUN KOMMER TILBAGE, BARE VENT OG SE,
HUN SKAL NOK KOMME TILBAGE.

Scene 9

Lynild og torden. Oda kommer ind, lukker besværet alle døre.

ODA - Hvad foregår der dog i dette rædselshus (*Er blevet Jack Nicholson vanvittig "The Shining"*).

HILBERT - De løber rundt ude i regnen, hvad er det for noget.

ODA - Jeg ved det ikke hr. Hilbert, har ingen anelser.

HILBERT - Vi to må holde sammen.

ODA - Det har vi altid gjort hr. Hilbert.

HILBERT - Det er jeg glad for at høre, sådan nogen meningsløse som os, Oda, vi blir mer og mer sjældne, man ser os ikke længere i gadebilledet, er De klar over det??

ODA - Jeg kommer ikke i gadebilledet.

HILBERT - Oda! ... Der er noget jeg må sige til Dem ...

ODA - Hvad?

HILBERT - Det blir svært det her ... jeg er bange for at vores allesammens lille ... myre ... musse ... kære Knuttebarn er kommet for at myrde os.

ODA - Hr. Hilbert.

HILBERT (*må ta hænderne op for ansigtet*) - Mit eget barn.

ODA - Nej hr. Hilbert.

HILBERT - De må lytte til mig, Oda ... har De ikke bemærket hendes truende adfærd, forklædningen! Al luskeriet, hviskeriet ... ansigtet ... forstår De, vi må komme hende i forkøbet, De må hjælpe mig.

ODA - Hvad er det De vil ha jeg skal gøre.

HILBERT - De er vores redning.

ODA - Hvordan?

HILBERT - De er den eneste der har formået at være sammen med hende i over 20 år uden at gøre et eneste indtryk.

ODA - Hvad siger De?

HILBERT - De er uden betydning for hende, De har hverken påvirket hende i den ene eller den anden retning.

ODA - Har jeg ikke (*er ved at græde*).

HILBERT - Nej og det er godt, så hun har ikke noget at hævne, hun vil ikke fatte mistanke ... nej nej, ikke græde, frøken Oda skal juble, det er en stor ting frøken Oda har gjort, og derfor skal De ... ODA, svinge kniven.

ODA - Hr. Hilbert! ... jeg elsker hende.

HILBERT - IHHH HOLD NU OP MED DET PJAT! Der er ingen der elsker nogen i det her hus.
Mørke, bulderballade.

Scene 10

Lyset går op. Knutte ligger og sover. Ingrid og Rebekka sidder vagt. John står op og sover.

INGRID - Så lille Knuttebarn.

REBEKKA - Er hun varm?

INGRID - Nej, jeg synes du skal gå op og få snakket med Hilbert.

REBEKKA - Jov ja, ... tak Ingrid ...

Rebekka går. Ingrid nynnser. Oda træder ind.

INGRID - ODA!?

ODA - Hvordan går det med hende?

INGRID - Hun sover.

ODA - Hvor lang tid skal hun sove?

INGRID - Ja vel til hun vågner.

ODA - Sig hun skal komme ned i køkkenet når hun vågner.

Oda går. Ingrid begynder at græde ned i Knuttebarnet. John vågner.

JOHN - INGRID? Ingrid ... hvorfor græder du.

INGRID - Det ved du godt John, jeg holder aldrig op med at græde over det, aldrig nogensinde. Det er så frygteligt at vide at det aldrig holder op, jeg kan ikke udholde det - det river og flår og værker i mig, det gør så ondt så ondt ...

JOHN - Så min pige.

INGRID - Jeg drukner i mine egne tårer ... hvad skal det blive for et liv?

JOHN - Så så, det blir et godt liv.

INGRID - Og hvad når vi blir gamle og grimme og en af os dør?

JOHN - Så kan vi jo nok låne Knuttebarnet.

INGRID - Er det nok?

JOHN - Ja, det er nok.

En lyd høres.

INGRID - Hvad var det?

JOHN - HVEM DER?

Knuttebarnet vågner.

INGRID - Knuttebarn!

KNUTTEBARNET - Er det stadig nat?

INGRID - Ja, hvordan har du det?

KNUTTEBARNET - Jeg har det godt, jeg drømte sådan en mærkelig drøm om Oda ... jeg har aldrig drømt om Oda før.

INGRID - Du skal gå ned i køkkenet til hende.

KNUTTEBARNET - Hun havde pyntet hele køkkenet op med blomster for min skyld, og så var hun gravid, hun var GRAVID! Hun stod helt glad og rørte i en gryde, lille Oda, tænk, jeg har set Oda smile i mine drømme, jeg må hellere se hvad hun ville.

JOHN - Pas nu på dig selv.

INGRID - Ja, du må ikke blive væk fra os igen.

KNUTTEBARNET - Nej.

Hun går.

INGRID - Jeg har også en gave til dig senere.

KNUTTEBARNET - TAK ...

INGRID - Sikken en aften.

JOHN - Ja.

Rabalder.

INGRID - Hvad var det, hvor kom det fra?

De står lidt stille og venter, Ingrid løber mod køkkenudgangen.

INGRID - Knuttebarn.

JOHN - Vent, det kom ikke fra køkkenet, det kom deroppe fra.

INGRID - REBEKKA - er det dig? John hvad tror du det er.

En dør smækkes hårdt. Trin høres. Suspensemusik.

INGRID - KOM NED JOHN ... SKYND DIG KOM.

Han kommer ned - Rebekka kommer gående hastigt med kufferter.

INGRID - REBEKKA ... HVAD LAVER DU?

REBEKKA - Jeg rejser.

INGRID - Hvad siger du?

REBEKKA - Jeg vil ikke mer.

INGRID - Hvad sker der?

REBEKKA - JEG VIL IKKE VÆRE HER MER! Jeg er ved at dø ... jeg tror jeg er ved at dø, se på det ... det er her alt sammen, møblerne, huset, manden - det hele, alle drømmene er her og alt virker, stikontakterne virker, børnene lever, selv potteplanterne lever - den eneste der ikke længere lever det er mig.

HILBERT (off) - REBEKKA ... REBEKKA ...

REBEKKA - Hilbert ... han er blevet vanvittig, jeg har lukket ham ind i skabet.

JOHN - Men Knuttebarnet ...

INGRID - Du forlader da ikke dit eget barn.

REBEKKA - JOV JEG GØR ... jeg smækker med døren, jeg spytter på alt der er mit, det er begyndt at stinke og rådne, alle møblerne, væggene, vinduerne, livet der hober sig op i alle kroge og kvæler os og fjerner os fra hinanden, jeg vil ikke være her, jeg vil IKKE VÆRE HER.

INGRID - JAMEN DIT BARN REBEKKA - MAN FORLADER IKKE SIT BARN.

REBEKKA - OG DET SIGER DU.

INGRID - HVAD MENER DU?

REBEKKA - DU REJSTE FRA OS ALLE, FRA JOHN, FRA KNUTTEBARNET, ÅH - NEJ ... nu kommer han.

HILBERT - REBEKKA ... REBEKKA ... HVOR ER HUN.

INGRID - Vi ved det ikke.

HILBERT - REBEKKA - NU KOMMER JEG.

Ingrid og John står måløse tilbage. Oda kommer op med et blodigt forklæde på.

Oda - Hvad sker der?

INGRID - Det er han, hun ... han ...

JOHN - Det er Rebekka der prøver at forlade Hilbert.

Oda - Ja ja ja ... hun slipper aldrig væk ... så ... så fik han hende - tilbage til arbejdet.

JOHN - Laver frøken Oda dessert?

Oda - Ja det kan man godt sige frøken Oda gør.

Oda går.

INGRID - John ... måske har Rebekka ret ... måske vi lyver for os selv... gi mig lige det der billede hun havde med, gi mig det lige, John se - jeg er her jo ikke, jeg var her ikke i mange år og det var jeg jo virkelig ikke, jeg gik fra det hele, planlagde en fremtid der kun indeholdt mig selv. Jeg tog jerngreb om mit hjerte og borede de kniven ind, så det engang for alle gjorde så ondt at ingen smerte nogen sinde kunne overgå den. Jeg rejste ud i verden med mit gennemborede hjerte og soledede mig så huden sved og hver gang nogen nærmede sig og truede med at røre mig, ka-stede jeg sten efter dem, råbte de skulle skride. Ingen skulle nogensinde holde af Ingrid med de tilstoppede æggestokke, Ingrid

den lille tørre knold i jorden. Og til sidst kom der heller ikke flere og ville røre, til sidst havde jeg lagt verden øde for folk der vilde mig noget, til sidst var Ingrid helt alene i verden, ingen at kaste sten efter, ingen børn at afvise, kun Ingrid og hendes to indtørrede æggestokke som hun holdt i sine hænder ... men noget må alligevel være sket, et uvejr eller en syndflod af tårer må have revet æggestokkene ud af hænderne på mig og ført mig tilbage til John ... og du ventede på mig? ... Men John, så kan du jo egentlig godt sætte dig ned.

JOHN - Hvorfor?

INGRID - Du holdt det ud ... vi holdt ud ... sæt dig.

JOHN - Er det nu jeg skal dø?

Hilbert kommer slæbende ind med Rebekka.

HILBERT - SÅ - DAGENS FANGST ...

INGRID - Jamen Hilbert dog.

REBEKKA - SLIP MIG - DU YDMYGER MIG OVER FOR MINE VENNER. SLIP MIG SÅ.

HILBERT - HØR SÅ HER alle sammen, hvad jeres gode gamle Onkel Hilbert har at sige.

Alle stirrer.

HILBERT - I har ikke gennemskuet det?

REBEKKA - Hvad Hilbert?

HILBERT - At hun, vores alle sammens lille ... Knuttebarn - er kommet for at myrde os.

ALLE - HVAD.

HILBERT - Mit eget barn ... det er forfærdeligt, men sandt - hun vil slå os ihjel. Ingrid - lav nogle drinks.

INGRID - Jeg vil gerne hjem.

HILBERT - Nej nu laver du en drinks til os allesammen, vi skal ha noget at skylle ned med.

INGRID - Nej, jeg vil gerne hjem, jeg vil ikke være her... JOHN, JEG VIL HJEM.

HILBERT - HOLD SÅ OP MED DET PJAT.

INGRID (*hysterisk*) - JEG VIL UD AF DET HER HUS, JEG VIL HJEM - JEG VIL HJEM LIGE NU.

HILBERT - JOHN, få hende til at slappe af, Hilbert har kontrol over tingene.

JOHN - Så så - Hilbert har kontrol over tingene.

REBEKKA - Hvor er hun?

HILBERT - Hvem?

REBEKKA - Vores barn Hilbert!

HILBERT - Nååå - ja, det var det! Lad mig sige det som det er: da jeg stadig har en del ting at ordne i dette liv, og IKKE bryder mig om blodsudgydelser har jeg pudset Oda, på sagen - dynamisk pige i øvrigt, der har vi alligevel været heldige.

REBEKKA - Hvad er det du siger?

HILBERT - Hun har lovet at myrde hende.

INGRID - GUD! Forklædet - hun havde blod på forklædet, det er for sent.

REBEKKA - NEJ ... DET HAR DU IKKE GJORT.

HILBERT - Har jeg gjort noget forkert?

REBEKKA - NEJ ... ODA, ODA.

HILBERT - Rebekka.

Oda kommer op. Alle stivner.

REBEKKA - Oda, er det - har du ...

ODA (*opdager forklædet*) - Åh nej.

Rebekka går hen, tar kvælertag.

JOHN - MORDER, du har myrdet dit eget barn.

INGRID - Slip ham, du kvæler ham.

Knutte ind.

KNUTTEBARNET - Hvad laver I?

INGRID - KNUTTEBARNET.

REBEKKA - MIT BARN, mit lille bitte barn. (*Vil omfavne hende - hun afviser*).

KNUTTEBARNET - Så Oda - hvad gør de ved dig, så.

REBEKKA - Jamen - det var fordi ...

ODA (*med kvælningssømme*) - Hr. Hilbert - jeg ku ikke.

INGRID - Jeg forstår ikke ... men blodet.

ODA (*stadig med kvælningssømme*) - Det er et får, vi har lavet natmad.

KNUTTEBARNET - Hvad er det I laver?

REBEKKA - Det er far... han ...

HILBERT (*skam*) - Rebekka.

REBEKKA - Vil du myrde os???

KNUTTEBARNET - Myrde jer ... det kommer an på hvordan man ser det.

JOHN - Jamen Knuttebarnet dog.

KNUTTEBARNET - Det er ikke min skyld I skal dø, det er bare sådan. REBEKKA - Hvad er det vi har gjort forkert, hvad er det der er så forfærdeligt?

KNUTTEBARNET - Jamen jeg ved det ikke, det er jo bare din fødselsdag mor, jeg er jo ikke ude på at ødelægge noget.

REBEKKA - La vær og kryb uden om, du kommer her 20 år ældre end mig og så prøver du på at lade som om ingenting er sket. KNUTTEBARNET - Jamen hvad er det der er sket?

REBEKKA - Jamen det er jo det ... der er jo ikke sket NOGET ... det sidste jeg husker er at jeg sidder i en samtale med Hilbert. Vi diskuterede, eller skændes om hvad et rent soveværelse består af. Jeg på min side mener ikke at en redt seng har noget med hygiejne at gøre, men Hilbert påstår at selve den redte seng er hygiejnens færdige udtryk og han siger at han ikke kan leve uden færdige udtryk. Jeg husker vagt at jeg prøver at rede sengene, men det mislykkes igen og igen lagnerne krøller, brødkrummer vandrer demonstrativt op i sengen, alt snavs og skrald forfølger mig rundt i stuerne, angriber mig fra alle sider. Til sidst segner jeg i et kaos, jeg mislykkes, og der, der ender historien brat efterfulgt af en lang hyletone. Altså Knuttebarnet, du må jo forstå at jeg som sådan aldrig har interesseret mig for soveværelser, jeg vidste ikke på forhånd at det netop var i forbindelse med et soveværelse at jeg skulle blive til en skygge af mig selv ... det kan du vel også godt forstå Hilbert - At det er meget mærkeligt for mig og stå her og vide at dine vaner blev min skæbne, det er jo forfærdeligt ... (jeg skulle være gået.

Hilbert rejser sig - er ved at gå.

REBEKKA:

Hvad gør du?

HILBERT - Jeg går ... en af os skal gå ...

REBEKKA - Nej, du får ikke lov at gå, Hilbert, jeg gir dig aldrig lov, jeg ved godt det er en fejl, men du får ikke lov. Min kærlighed til dig er den største brist i mit liv, den kan gro over alt, i de mørke rum, på stål og i udpint jord, uanset hvad jeg gør elsker jeg dig altid og hele tiden. Jeg elsker dig når jeg hader dig, selv når alt fryser til is og kulden den skær gennem vores liv, så brænder der stadig en rasende flamme i mit bryst, jeg kan ikke slukke den Hilbert, jeg ville gerne så vi kunne få lidt fred, men jeg kan ikke,

det er trygt ... jeg elsker dig alt, alt for meget ... unnskyld, jeg bryder mig ikke om at børn skal overvære sådan noget her, men du ved, far og jeg har haft lidt problemer på det sidste.

KNUTTEBARNET - Det gør ikke noget, men hvorfor siger far ikke noget?

REBEKKA - Det er hans brist, han kan ikke sige noget i den her slags situationer, hans brist, min brist, sådan hænger det sammen.

KNUTTEBARNET - Og det er lig med jeres kærlighed?

ODA - Kom Knuttebarnet - nu går vi ned i køkkenet og laver noget varm mælk med honning.

KNUTTEBARNET - Nej, jeg skal hjem. Farvel mor. Pas godt på mig.

REBEKKA - Det skal jeg nok.

KNUTTEBARNET - Farvel far, pas godt på mig.

HILBERT - Farvel.

KNUTTEBARNET - Farvel John og Ingrid.

INGRID OG JOHN - Farvel.

KNUTTEBARNET - Farvel Oda.

ODA - Jeg skal nok passe godt på dig, min pige.

KNUTTEBARNET - Vi ses, og pas nu godt på jer selv.

Hun går ud og forsvinder i et hvidt lys.

SLUT.